

GLASBENA ZORA

Izdaja dne 16. vsakega meseca

FR. GERBIČ

v Ljubljani.

Cena za pol leta 1 gld. 50 kr.

GLASBENA ZORA

→ → → Izhaja 16. dne vsakega meseca in velja za pol leta z muzikalno prilogo vred 3 krone. → → →
Uredništvo in upravnništvo: Turjaški trg števil. 1.

Našim častitim p. n. naročnikom.

«Slep je, kdor se s petjem vkvarja,
Kranjec moj mu osle kaže;
Pevcu vedno sreča laže,
On živi umrje brez d'narja.»
Prešeren.

Skoraj bodemo praznovali stoletnico rojstnega dne onega našega prvaka-pesnika, kateri je pred več ko polstoletjem pel gori navedeni citat, ki je za naše umetniške razmere še danes enako pomenljiv in veljaven, kakor takrat. 35 let bo temu, odkar sem začel izdajati v Pragi «Liro Sionsko», mesečnik za cerkveno petje. Tedaj mi je priskočilo toliko rodoljubnih naročnikov na pomoč, da je mogel list izhajati brez gmotnih žrtev od moje strani. Sedaj, po preteku toliko let, ko je naša glasba vendarle napredovala v vsakem oziru, lotil sem se na prigovarjanje mnogih prijateljev in gojiteljev domače glasbe izdajati mesečnik «Glasbena Zora», nadejaje se, da mi bo priteklo vsaj toliko rodoljubnih podpirateljev v pomoč, kakor pred 35. leti. Nadejal sem se, da postane «Gl. Zora», kar ji je bilo namen, namreč strokovni organ za našo domačo glasbeno umetnost, katerega se bodo oklenili z ljubeznijo vsi oni, katerem je ležeče in vsi oni, katerim bi moralo biti ležeče na razcvitu naše domače glasbene umetnosti. Z njihovo pripomočjo hotela je podajati «Glasbena Zora» za primeroma nizko ceno našim glasbenim krogom in ljubiteljem domače glasbe vedno kaj novega glasbenega gradiva naših domačih skladateljev. Obenem pa ji je bil namen vzgajati mlade talente in jim nuditi priliko, stopiti v javnost. Žalibog, da se ta moja nada do sedaj ni uresničila. Naj mimogrede omenim, da je še sploh število naročnikov samo po sebi premajhno za izdavanje lista, vrh tega se pa še na to število ne more po vsem zanašati. Tako n. pr. so se nekateri naročili na «Gl. Zoro», katera se jim je pošiljala redno vse

polletje, a ko se jim je poslala zadnja številka prvega polletja poslali so jo nazaj z opazko «retour, se ne sprejme», brez vsake daljne motivacije, prejšnje zvezke pa so si pridržali. Na moje pismeno vprašanje po vzroku mi pa še niso odgovorili in tudi ne poravnali naročnine. Zopet drugi so pa zvezke take nazaj poslali, da niso več za rabo, dasiravno so se prej naročili na nje. Ali hočemo preiskovati vzroke takim pojavom?

Bodimo odkritosrčni in spregovorimo enkrat naravnost svoje mnenje brez vseh olupševalnih ovinkov. Pri nas se smatra umetnost še vedno za nekak postranski in nepotreben šport, katerega pa izrabljajo in izkoriščajo od mnogih strani tedaj prav marljivo in sistematično, kadar jim more služiti kot sredstvo v dosego kakega namena, ki leži daleč izven umetniškega obzorja. Na tak način se vprega umetnost v jarem sužnosti v ptuje svrhe, njej sami v korist pa pade pri tem le malokdaj mala drobtinica. Takim in enakim pojavom je kriva naša malomarnost za umetnost in za one, kateri jej služijo. Poglejmo, kako so ravnali v tem pogledu drugi narodi, specijelno češki narod! Na češkem je iz početka pripomoglo največ učiteljstvo, da se je vzbudilo splošno zanimanje za glasbo. Tam so poučevali učitelji svoje učence in druge ljudi v različnih instrumentih. Iz tega so se razvili polagoma mali orkestri, tako ga dandanes skoraj ni najti tam malo večjega kraja, kjer bi ne imeli manjšega ali večjega orkestra. Na tak način se je razširilo splošno zanimanje za glasbo povsod. Stariši kateri so zapazili pri svojih otrokih nadarjenost, pošiljali so jih v daljno naobrazbo v glasbi v različne glasbene zavode in v konservatorije, iz katerih je potem izšlo mnogo večjih glasbenikov. Tako je postal češki narod s časom eminentno

M D 47 / 1903

muzikaličen narod v pravem pomenu besede, tako da se nam danes ni čuditi prigovoru: «Čeh se rodi že z gosli v rokah».

Kako pa je v tem pogledu pri nas? Če vzamem v roko listo naročnikov na «Liro Sionsko» pred 35 leti, razvidim iz nje, da je bila ogromna večina naročnikov iz učiteljskega stanu. Od tedaj je narastlo število učiteljev v naših slovenskih pokrajinah na najmanj dvakrat tako veliko število, a k temu je prirastlo še tudi veliko število samostalnih organistov, tako da se smelo trdi, da znaša njih število nad 1200.

Vsem tem faktorjem nalaga že njih stanovski poklic, baviti se manj ali več, bodisi s petjem, bodisi z godbo sploh. A če primerjam listo naročnikov na «Gl. Zoro» z listo naročnikov na «Liro Sionsko», kak velikanski razloček! Število naročnikov na «Gl. Zoro» izmed učiteljev znaša sedaj 49.

Izmed teh pripada na Kranjsko 27, na Štajerko 14 in na Istro in Goriško 8 naročnikov. Organistov je naročenih 16. Nehoté moram pri takih okoliščinah zaklicati: «Slovensko učiteljstvo in slovenski organisti, kje ste? Ali je sedaj zamrla ona idealna požrtvovalnost in zanimanje za našo domačo glasbeno umetnost, ki je dičila vaše prednike?»

Te okoliščine so me primorale, da jih tu javno omenim brez vseh ovinkov, ker s koncem tekočega letnika sem namenjeni in primoran prenehati z izdajo «Gl. Zore», ako se do tedaj ne spremene in ako ne dobim v bližnjem času že do zdaj zaostale naročnine (v znesku okroglih 400 gld.), tedaj preneha «Gl. Zora» izhajati že z današnjim listom.*) Da se dosejanje okoliščine spremene to je pa le tedaj mogoče, ako častiti naročniki delujejo v svojih krogih za večje zanimanje za to stvar in pa da točno poravnajo naročnino. Zato ponavljam prosim vse kroge, posebno pa še učiteljstvo da o prilikah svojih konferenc in zborovanj in pri vseh drugih prilikah v nemajo svoje tovariše in znance za prizadeto stvar in tako po svoji moči pripomorejo k dosegu onega namena, ki si ga je postavila «Gl. Zora». V to svrhu žrtvujem rad svoj prosti čas. Toda, ako ne najde naša domača umetnost toliko uvaževanja, da bi branila onega, ki se z njo peča pred gmotnimi izgubami, je bolje da se izpreže iz njenega jarma prej ko prej, ako noče prekasno prav živo občutiti: «Slep je, kdor se s petjem (recte z umetnostjo) ukvarja.»

*) V tem slučaju dobé oni g. naročniki, kateri so naročnino poravnali že do konca leta, znesek četrletne naročnine po pošti povrnjen.

Prva razstava slovenskega umetniškega društva.

Za našo domačo umetnost ima 15. dan t. m. zgodovinsko važnost in pomen. Vsakdo, kdor se peča z umetnostjo, naj si bodi že na tem ali onem polji, ve iz lastne izkušnje, kako neugodna so naša tla za njeni razvoj. Vsled tega je tudi večina naših umetnikov raztresena po vsih krajih izven naše domovine, tako da je bilo težko nadejati se, združiti jih k skupnemu delovanju v lastno korist in v korist lepšega razvoja domače umetnosti. Kdo bi bil mislil še pred malimi leti na to, kar smo doživeli te dni v beli Ljubljani, namreč na razstavo umetniških proizvodov domačih slikarjev, kiparjev in arhitektov. K temu ni bilo treba malo truda in energije, da se je dosegel namen, katerega si je stavilo mlado slovensko umetniško društvo, pri toliko neugodnih okoliščinah, ki pri nas ovirajo pravi umetniški razvoj. A plod njegovega delovanja se je v kljub temu sijajno obnesel precej

po preteku prvega leta njegovoga obstanka. Sedaj stojimo pred dejstvom, ki mora obradovati vsako slovensko srce, katero bije za domači napredek. To dejstvo in plod marljivega delovanja slovenskega umetniškega društva je «prva umetniška razstava», v «Mestnem domu», ki se je otvorila na slovesen način in ki pomeni velik korak, ki smo ga s tem storili v napredku našega kulturnega življenja. Vsi napredni narodi cenijo umetnost kot tisti božanstveni pojav našega bistvovanja, ki nam povzdiga duha, nam blaži srce, naslaja življenje in nas povzdiga iznad vsakdanjih rev in nadlog, ki vnema in neti v naših srcih plamen ljubezni za vse, kar je lepo, plemenito in vzvišeno. Po višini umetniškega razvoja kakega naroda se lahko do neke meje meri višina njegovega kulturnega razvoja sploh. Zato pa je tudi naša prva umetniška razstava neprecenljive važnosti.

«Glasbeni Zori», ki se peča z umetnostjo, je toraj prijetna dolžnost, da poroča o tem novem velevažnem pojavu našega kulturnega življenja.

V soboto, 15. t. m. dopoldne ob 10. uri je bil v «Nar. domu» občni zbor slov. umetniškega društva, na to pa točno o 12. uri slavnostna otvoritev prve slovenske umetniške razstave v veliki dvorani «Mestnega doma». Pri tej otvoritvi so prisostvovali povabljeni odličnjaki, katere je sprejemal društveni odbor in katere je pozdravil v svojem govoru društveni predsednik g. cesarski svetnik, profesor Franke.

Ker je bil prevzvišeni g. deželni predsednik baron Hein službeno zadržan vdeležiti se slavnosti otvoritve, zastopal ga je g. dvorni svetnik grof Schaffgotsch, ki je prišel z vladnim tajnikom g. Haasom k otvoritvi. Nadalje so prišli prevzvišeni g. fml. vitez Höchsmann pl. Hochsan, g. dvorni svetnik dr. Račič, g. dež. glavar pl. Detela, g. župan Hribar, g. podžupan dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, g. predsednik trg. zbornice Kušar, predsednik mestne hranilnice g. V. Petričič, predsednik kat. umet. društva g. Smrekar, zastopniki raznih društev in časopisov in odposlanca hrvatskega umet. društva, gg. kipar Valdec in pisatelj Plavšič. Razun teh je bilo tudi več odličnih dam in gospic.

G. društveni predsednik, cesarski svetnik I. Franke je v svojem govoru pozdravil v imenu društva vse goste in na kratko narisal namen in delovanje društva, omenjal velikih težav, katere je imelo društvo premagati pri prireditvi svoje prve razstave ter se je s zahvalo spominjal, kako sta mu šla pri tem na roko slavni deželni odbor ter mestni občinski zastop, kateri je dal društvu za razstavo veliko dvorano «Mestnega doma» na razpolago. Na to je v imenu g. dež. predsednika pozdravil društvo g. dvorni svetnik grof Schaffgotsch jako simpatično in mu čestital, ter izrazil željo in nado, da bi tej razstavi sledile s časoma vedno večje in redne razstave. Njegov lep govori, govoren s pravim slovenskim akcentom je vse iznenadil in napravil najlepši vtis. Gospod društveni predsednik pa je na to prosil gospoda dvornega svetnika, da blagovoli sporočiti njegovi prevzvišenosti gospodu dež. predsedniku društveno zahvalo za njegovo čestitko s prošnjo, da blagovoli tudi nadalje ostati blagonaklonjen društvu.

Tedaj je pa gospod župan Hribar z daljšim krasnim govorom, katerega žalibog zavoljo po-

manjkanja prostora ne moremo tu objaviti v celoti, otvoril razstavo. V svojem govoru je med drugim rekel, da ga je obšlo neko čustvo bojzani, ko je slišal, da namerava odbor slov. umet. društva prirediti umetniško razstavo, ker mi nimamo kronanih glav in ne plemenitih, za umetnost gorečih mecenov, ki bi podpirali domačo upodobljajočo umetnost tako, kakor se je to zgodilo v drugih srečnejših narodih. Naši domači umetniki morajo ustvarjati večinoma le zaradi ljubega kruha. A v kljubu temu, glejte, razstava je danes gotova in sicer razstava, ki je v čast naše domači umetnosti. Zahvaliti se imamo pri temu ponajveč, — kar se mora tu z veseljem naglašati, — prirojeni nam marljivosti in našemu narodu lastni žilavosti, ki slavi tudi v tej razstavi svoje triumpfe. Srečnejši časi našli bodo srečnejši rod. Takrat bode pa slovenska umetnost iz sedanjih skromnih, a pri vsem tem častnih početkov povzdignila se k večji veljavi in slavi, katere oznanovalka je prva slovenska umetniška razstava, ki jo s tem proglašam za otvorno.

Omeniti nam je še govora g. dež. glavarja O. pl. Detele, ki je v kratkih pa iskrenih besedah izrazil radost nad prvo slovensko umetniško razstavo, s katero stopajo slovenski umetniki pred javnost, ter je imenoval to velik korak v napredku domače kulture. Z željo, da bi imelo društvo s svojo razstavo najlepši uspeh, izrekel je gospod govornik, da ima tudi nado, da bo ona začetek lepše bodočnosti za našo slovensko umetnost.

S tem je bil končan oficijalni del slavnosti in gostje so si ogledovali na to v spremstvu odbornikov razstavljenе umotvore. Zunanost razstave je jako elegantno in okusno opravljena, tako da dela vse jako ugoden vtisek, za kar gre aranžerjem gg. Grahorju, Strnenu, Jakopiču, Veselu, profesorju Misu in stavbenemu svetniku Duffeju posebno priznanje in pohvala. A pri tem nam je omeniti še s posebno pohvalo narodne tvrdke g. I. Naglasa, ki je s finim okusom in eleganco dekorovala dvorano s dragocenimi draperijami, tepihi in mobilijami. Enako pohvalno nam je omenjati tudi mestnega vrtnarja g. Hejnica ki je jako spretno in okusno okrasil dvorano s cvetjem in zelenjem.

Zvečer o 8. uri je bila v «Narod. domu» slavnostna akademija v prosep umetniške razstave. Zavoljo pomanjkanja prostora ne moremo

danes poročati obširnejši o njej, kakor bi njen umetniški uspeh zaslužil. Vspored je obsegal 12 točk, dve orkestralni, katere je izvajal vojaški orkester, 8 pevskih, eno za čelo in klavir, katero sta izvajala gg. Lozar in Cinner, in E. Ganglov prolog, ki ga je deklamoval g. režiser Deyl. V pevskih točkah so nastopile gospice Devova, Nöemijeva in Radkiewiczzeva ter gg. Germ, Nolli, Olszewski, Orzelski in Polašek. Akademija je imela popolen umetniški uspeh. Gospice pevke in gospodje pevci so želi za svoje umetniško izvedeno petje v združbi njih krasnih grl mnogo

burne in zaslužene pohvale. Posebno so zanimale še za opero novo angažovane sile, katere so se jako častno predstavile, a posebno pozornost je vzbudil še g. Orzelski s svojim krasnim glasom. Pa tudi vsi drugi pevci, katere itak že poznamo, so rešili svojo umetniško nalogo tako, da je bilo ta večer mnogo burne pohvale v dvorani. — Vse vokalne točke je spremljal na klavirju g. Cinner jako spretno in diskretno. — Kar smo si želeli ta večer je bilo le to, da bi bila dvorana v očigled lepega namena polnejša, kakor je bila.

Glasbena književnost.

Missa solemnis ad IV. voces inaequales cum organo aut comitantibus 2 violinis, viola, violoncello, contrabasso, 2 clarinettis, flauto, 2 cornibus, trombone, compositus Ignatius Hladnik, op. 38. To je naslov delu marljivega našega skladatelja, katero je izšlo ravnokar na svitlo v prav lepem tisku katoliške tiskarne v elegantni obliki na finem papirju. Gospod Hladnik je napisal že mnogo različnih kompozicij, ki se odlikujejo po svoji spevnosti in melodijoznosti. Ta maša pa je obširnejši delo, s katerim je obogatil našo cerkveno glasbeno literaturo in s katero je v novi učvrstil in opravičil priznanje, katerega uživa kot domač skladatelj, ker se mora prištevati to delo med njegove najboljše skladbe. V njej je pogodil g. skladatelj primerno podloženemu besedilu pravi cerkveni duh, katerega združuje z melodijoznostjo, ki bo ugajala pevcem in poslušalcem. G. skladatelj umi svoje skladbe vsakemu glasu v njegovi primerni legi pisati, tako da ne prenapenja pevcev, kar je velike važnosti. Zato bo ta maša napravila, če se bo dobro izvajala, gotovo najboljši vtisek, kakor se je to zgodilo 14. t. m. ob priliki evharističnega shoda, ko so jo pele č. g. nune v uršulinski cerkvi, prirejeno po g. skladatelju za tri ženske glasove in kjer se je posebno odlikoval miloglasni «Et incarnatus est». S svojim vedenjem različnih glasov, s harmonizacijo in modulacijo se g. skladatelj izogiblje spretno monotoniji, katera sicer lahko nastane.

Semtertja naj se dodajo nekatera kromatična znamenja, ki so izostala pri tisku, kar si lahko

popravi vsakdo sam. Tudi nekaterim podvojenim disonančnim intervalom, ki so se vmes vrinili, bi bilo bolje, da se jim izogne, ker nastanejo s tem lahko prepovedani postopi v glasovih, ako se hoče dizonance razvezati pravilno.

Skladbi povsem primerna in lahko izvedljiva količakaj spretnim igralcem je tudi vsa instrumentacija maše, tako da služi vse delo gosp. skladatelju v čast. Zavaljo pretesnega prostora, ki je opredeljen «Gl. Zori», se ne moremo spuščati v podrobno oceno pojedinih delov maše. Naj omenimo torej v kratko le to, da je vse delo pisano enotno in lepo v cerkvenem duhu, ki ne bo zgrešilo svojega vzvišenega namena. Izvaja se lahko tudi samo s spremljevanjem orgel brez instrumentov.

G. Hladnik je imel z izdajo te skladbe gotovo velike stroške, ker je obširna in je izšla v jako elegantnem tisku in obliki, temveč ker je avtografirana tudi instrumentalna partitura maše, (pri nas Slovencih menda do zdaj prva v cerkveni glasbi tiskana). Zato pa zasluži, da ga prav izdatno podpiramo, namesto da bi segali vedno le po proizvodih tujih skladateljev. Saj brez take podpore se ne more razvijati povoljno nobena naša domača umetnost. — Maša je posvečena preč. g. Sebaštjanu Elbertu, proštu novomeškega kapitelja. Dobi se jo pri g. skladatelju v Novem mestu in sicer partitura za orglje s štirimi glasovi za 4 krone, posamezni pevski glasovi à 30 vin., orkestralna partitura pa za 2 kroni. — č.

Popravek. V 8. zvezku «Gl. Zore» str. 58 v zadnji vrsti v predzadnjem taktu mora stati v četrtem glasu na drugi četrti ton e namesto gis.

Listnica uredništva. G. L. C. v K. Fr. Gerbičevih skladb, katere je sam založil, more se dobiti, če se direktno pri njemu naroča, po navedeni ceni še naslednje kompozi-

cije: Zvezek «Lira Sionska», cerkvene skladbe, (le še kakih 10 iztisov) za 2 gld. «Glasli slovenski», samospevi in moški zbori za 80 kr. «Slovanska jeka», moški in ženski čveterospevi in zbori za 80 kr. in «Cerkvene pesmi» za 40 kr. V trgovinah je cena višja zaradi provizije.

Opazka. Zavaljo pomanjkanja prostora so morali danes izostati vsi drugi članki «Glasbene Zore».

Ne bom je nosil.

V narodnem značaju zložil in uglasbil **Fr. Gerbič.**

Andante.

1. Ne bom je no-sil,	Ne bom je no-sil	Vo-
2. Bom gle-dal ra-je,	Bom gle-dal ra-je	Svit
3. Ta bo ši-va-la,	Ta bo ši-va-la,	Za

Tenor I. in II.

mf

Tenor II. *espressivo*

1. Ne bom je no - sil,	Ne bom je no - sil	Vo-jaš-ke
2. Bom gle-dal ra - je,	Bom gle-dal ra - je	Svit ble-de
3. Ta bo ši - va - la,	Ta bo ši - va - la	Za me-ne

Bas I. in II.

p

1. jaš-ke suk-nji-ce,	Ne bom je bru-sil,	Ne bom je bru-sil
2. ble-de lu-ni-ce,	Pre - šte-val ra-je,	Pre - šte-val ra-je
3. me-ne suk-nji-co,	Ko - so de-va-la,	Ko - so de-va-la

1. suk - nji-ce, Ne bom je bru - sil,	Ne bom je bru - sil	Je-kle-ne
2. lu - ni-ce. Pre-šte-val ra - je,	Pre-šte-val ra - je	Bom svitle
3. suk - nji-co, Ko-so de - va - la,	Ko-so de - va - la	Mi bo na

1. Ne bom je bru-sil,	Ne bom je bru-sil
2. Pre - šte-val ra-je	Pre - šte-val ra-je
3. Ko - so de-va-la,	Ko - so de-va-la

1. Ne bom je ba-sal, Ne bom je ba-sal
 2. Pre-pe-val ra-je Pre-pe-val ra-je
 3. Z menoj pe - va-la, Z menoj pe-va-la

Ne bom je
 Ko snu-bit
 Ko-sit ko

1. sab-lji-ce. Nik-dar ba-sal Že-lez-ne puš-ki-ce.
 2. zvez-di-ce. Pe-val ra-je Bom glasno pes-mi-co,
 3. ra-mi-co. Z me-noj pe-la Boglasno pes-mi-co,

1. de-val, Ne bom je de-val
 2. poj-dem, Ko snu-bit poj-dem
 3. poj-dem, Ko-sit ko poj-dem

Ne bom je
 Ko snu-bit
 Ko-sit ko

1. De-val, de-val Na svo-je ra-mi-ce.
 2. poj-dem, poj-dem Si svo-jo de-kli-co.
 3. poj-dem, poj-dem Ze-le-no tra-vi-co.

1. de - val, Ne bom je de - val
 2. poj - dem, Ko snu-bit poj - dem
 3. poj - dem, Ko-sit ko poj - dem

1. De - val, de - val Na svo-je ra-mi - ce.
 2. Poj - dem, poj - dem Si svo-jo de-kli - co.
 3. Poj - dem, poj - dem Ze - le-no tra-vi - co.

Začinka.

Besede Ilije Okrugića.

Andantino.

Uglasbil Alojzij Mihelčič.

Tenor
I. in II.

Bas
I. in II.

p *mf*

Ti več spa - vaš, Mil-ko mo - ja, Več te gr - li slad-ki san, A ja

p *mf*

tu - žan bez po - ko - ja Ži-vim, bi - la noć il dan. Bla-go te-bi, Mil-ko

p

mo - ja, Slad-ka že-lim ti po - ko-ja; Spa-vaj slad-ko, lah-ku noć, Mil-ko,

f *mf* *p*

mf *p*

Bog ti u po - moć. Spa-vaj slad-ko, lah-ku noć, Mil-ko, Bog ti u po-

f *p*

f *p*

moć! Spa-vaj slad-ko, lah-ku noć, Mil-ko, Bog ti u po - moć!

Dekletu.

Besede priredil Anton Funtek.

Andante amoroso.

Uglasbil **Vinko Krek.**

Bariton-
solo.

mf espress.

De-kle, oj, de-kle po-

Tenor
I. in II.

Zbor mrmraje. Legato.

Oj

Bas
I. in II.

pp

slu-šaj me ti! Ču-vaj si mi - le, le-pe o-

de - kle po - slu-šaj ga ti, ga ti! Ču - vaj si mi - le in

či! K tlóm jih po - ve-si in pa - zi na

le-pe o - či, o - či! K tlóm jih po - ve-si in

nje, Po-ta o - né so v de - kliš-ko sr - cé.

pa-zi na nje, na nje, Po - ta o - né so v de-kliš-ko sr-

cé, sr - cé. Po-ta pa tu - di so ven iz sr - ca;

a tempo

Largo. o - če-sic teh si-njih

Jas-no, kar on - da v za-kot-ji i - gra, Go-vor o - če - sic po - ve,
o - če-sic teh si-njih

Go - vor o - če-sic po - ve

Tempo 1mo.

De - kle, le pa - zi, pa - zi na nje!
ritard.

De - kle, pa - zi na nje, le pa - zi na nje!
ritard. na nje!

Žalosten glas zvonov.

Napev Gr. Riharjev.

Andantino.

Za mešan zbor harmonizoval Lav. Pahor.

Sopran.
Alt.

1. Po - jó, po - jó zvo - no - vi Od dalj - nih dveh stra-
2. U gra - du za - čr - ne - lem Gla - si se pr - vi

Tenor.
Bas.

1. Po - jó zvo - no - vi
2. U gra - du, gra - du

1. nij, dveh stranij, V bel' dan do - né gla - so - vi, Ki zar - ja ga zla - ti, Ki zar - ja
2. don, pr - vi don; Pa v sa - mo - sta - nu be - lem Od - pe - va dru - gi zvon, Od - pe - va

1. ga zla - ti, zla - ti. Po - jó zvo - no - vi, po - jó, po - jó.
2. dru - gi, dru - gi zvon. Po - jó zvo - no - vi, po - jó.

Vse mine.

Besede V. Orožnove.

Lento. Naroden napev; za mešan zbor harmonizoval **Lav. Pahor.**

Sopran.
Alt.

1. Kje so mo - je ro - ži - ce, Pi - sa - ne in be - le?
2. Kje so mo - je pti - či - ce, Kam so zdaj zle - te - le?

Tenor.
Bas.

1. Moj'ga sr-ca lju-bi-ce Žlahtno so cve - te - le. Ah, po - mlad je
2. Oh, nedolžne pti-či-ce, Kak' so žvr-go - le - le! Zan-ke b'le na-

1. šla od nas, Vze-la jih je zi - ma mraz, Vze - la jih je zi - ma mraz.
2. stav-lje-ne, Pti-ce so se vje - le vse, Pti - ce so se vje - le vse.

V nedeljo zgodaj vstala bom!

Naroden napev; za mešan zbor harmonizoval **Lav. Pahor.**

Quasi allegretto. Lahko.

Sopran.
Alt.

1. V ne - de-ljo zgo-daj vsta-la bom, Vljub-lja-no se pe - lja-la bom. O
2. Pred haupt-ma-na sto - pi-la bom, Za šo-celj-na pro - si-la bom.

Tenor.
Bas.

Bolj počasi

si - jaj, si - jaj, si - jaj soln-či-ce, Na mo-je rev-no sr-či-ce, Na mo-je rev-no sr-či-ce.

ritenuo